

PLITVIČKA JEZERA

Legenda o Crnoj Kraljici

Teška sparina morila je mjesecima poljane i gore. Ljudi i životinje, livade i vrtovi čeznuli su za okrepom. Sama Crna Rijeka, koja je veselo žuborila između strmih litica, bijaše se osušila. Uzalud je narod molio i vapio za blagom kišicom.

Nebo se ne htjede smilovati... Na to se ukaže u dolini sadašnjih Plitvičkih Jezera Crna Kraljica sa sjajnom pratnjom.

Narod zamoli kraljicu za pomoć, za vodu, jer će skapati od žeđi i narod i blago, a propasti i žita i livade. Kraljica se smilova i obeća dati vode u obilju. Uz grmljavinu i bljesak spusti se za čas na zemlju silna kiša. Padala je cijelu noć a voda je sve više rasla... dok nije stvorila trinaest jezera u koritu Crne Rijeke, a od njih je prvo jezero nazvano Prošćansko po „prošnji“ naroda za vodu.

Marljive ruke zahvalnoga naroda uzeše tada nositi na brijeg kamen po kamen te se je uskoro na vrhuncu brijega nad Kozjakom dizao ponositi kraljičin dvor. Narod je bio sretan i zadovoljan, a Crna Kraljica je poput bijele vile bdjela nad onim krajem radujući se i sama Plitvičkim Jezerima.

Poslije se dvor nad Kozjakom zapustio malo po malo, jer se, kako kažu, kraljica povukla u podzemne vilinske dvore kod Galovca i Okrugljaka. Puk je išao na poklonstvo na ta mjesta i molio kraljicu, da mu se pojavi ili da dade kakav znak od sebe, da je živa. Odjednom dignu se voda iz Galovačkog jezera i stade se velikim slapom prelijevati preko pećine.

Jednom opet nasto pogibao za čitavu okolicu *od velikoga povodnja*. Sa bregova tekli su od velike kiše curkom potoci i nosili mutnu vodu u jezera. Činilo se, da je došao sudnji dan. U smrtnom strahu zatraži narod opet pomoć u svoje dobre zaštitnice, Crne Kraljice.

Munja bljesnu zrakom, nevrjeme se stade utišavati, a na vodopadu Galovca ukaza se čarobno svjetlo, ukaza se obožavana kraljica te reče umiljatim glasom: „Narode, ti si dobar, vjeran i odan svojoj zemlji i svome kralju; poslušan si i ustrajan, ali ćeš biti dugo na straži kršćanstva prolijevajući krv za svoga vladara i vjeru. Stoga ću ja opet k tebi doći, a s mojim će ti dolaskom sinuti sunce ljepše budućnosti. Onda ne će biti zapušteni tvoji hladoviti gajevi i lijepe doline; otada će k tvojim divnim Plitvičkim Jezerima u pohode dolaziti gospoda iz cijeloga svijeta“.

Jezero Ciganovac

Ljepotu Plitvičkih jezera može pojmiti samo onaj koji je tu ljepotu, tu divljinu iskusio. Jezera su oduvijek svojom tajnovitošću izazivala strahopoštovanje, ali i radoznalost.

U selu blizu jezera živio je seljak Cigo. Nitko od seljana ne pamti od kuda je došao, jednostavno je postao dio sela.

Seljani su oduvijek u hladnim noćima palili vatre, sjedili oko njih i prepričavali čudnovate priče o vilama, vješticama i skrivenom blagu. Cigo je uvijek pažljivo slušao i upijao priče.

Uz druge seljane počeo je ribariti pa je sve svoje dane provodio uz jezero loveći ribu.

Jednog dana kad je sunce već bilo na zapadu, Cigo je još uvijek s udicom u ruci sanjario. Pričinjalo mu se od algi i mahovina koje su lelujale u vodi jezera da je vilinska kosa. Tako zanesen nije ni primijetio da mu se pribrala stara pastrva i zagrizla mamac. Mислеći da ga to vila mami, skoči u jezero iz kojeg više nikad nije izašao.

Tko zna, možda je i pronašao svoju vilu. Od tog dana jezero zovu Ciganovac.

Gavanovo jezero

U doba Crne Kraljice bio neki gavan, silan gospodar. Imao je puno vjernih seljaka, a zbog njegove dobrote svi su ga voljeli. Bio je nadaleko poznat i poštovan. U svom je dvorcu čuvao škrinju. Ona je bila dom vila i vodenih stvorenja. Živjela su ona tu već stoljećima skrivajući se od Crne Kraljice. Za škrinju je, osim gavana, znao još samo njegov najodaniji sluga i prijatelj Juraj.

Crna Kraljica pošalje gavanu u hodu te sazna za njegovu škrinju. S vojskom u pratnji, krenula je ukrasti gavanovo blago i ne znajući što se u škrinji skriva. Kad je gavan opazio da se približavaju čete Crne Kraljice pošalje Jurja da čuva njegovo najveće blago – škrinju.

Juraj je sa škrinjom pod rukom otrčao u šumu. Neka čudnovata sila vukla ga je prema Jezerima iako je znao da tamo neće biti siguran. Nemajući kuda odluči preplivati jezero. Juraj je već bio duboko u vodi, na sredini jezera, kad su iz šume izišli vojnici. Neki tajanstveni vir vukao ga je prema dnu. Nije mogao plivati naprijed. Škrinja u njegovim rukama, počela se tresti i svijetliti jarkom svjetlošću. Vile su željele van. Osjećale su da su stigle kući.

Juraj je otključao škrinju i sve su vile istrčale van. Otjerale su silnu Kraljičinu vojsku i spasile Juraja. Crna Kraljica nije više nikad mogla prići jezeru jer je ono bilo ispunjeno dobrotom.

Gavan je izgradio dvorac pokraj jezera, a seljaci su njemu u čast jezero nazvali Gavanovim. Postalo im je ono utočište gdje su tražili zaklon pred Crnom Kraljicom. Vile zaštitnice i danas tamo žive. Za vedrih noći, ako dobro poslušate, možete čuti njihov pjev.

Jezero Bakinovac

Nedaleko od jezera Bakinovac živjela je starica vidarica nadaleko poznata po svojim ljekovitim pripravcima. Liječila je čudotvornim travama što su rasle uz jezera. Ljudi su iz daleka dolazili k njoj po pomoć, čak i oni koji je nisu voljeli.

Jedne zimske snježne noći, pokucao je na bakina vrata neki otac jako bolesne djevojčice. Kad je nakon dugog hoda čovjek zaspao, baka je krenula ubrati travu za spas djevojčice.

Po povratku, u silnoj mećavi propadne kroz led u jezero. Iz jezera je ostalo viriti samo čudotvorno cvijeće čiju je moć znala samo baka.

Djevojčica je bila izliječena, ali baki nije bilo spasa. U proljeće kad se snijeg otopio djevojčica je došla na jezero i zahvalila baki.

Seljaci su baki u čast jezero nazvali Bakinovac.

Jezero Kozjak

Nekada davno Plitvičkim jezerima vladala je strašna i opaka Crna Kraljica. Imala je vojsku velebitskih vukova i strašnih vila i vilenjaka. Toliko je prezirala ljude da je najveće i najdublje jezero postavila kao granicu između Donjih jezera gdje su živjeli ljudi i Gornjih jezera gdje je sama obitavala. To jezero ljudi su nazivali Jezerom bez imena. Tko god bi ga pokušao prijeći zakoračio bi u smrt.

Jednoga dana neki je seljak pastir pustio svoje koze na pašu. Kako uz Donja jezera nije bilo dovoljno trave za ispašu, koze su prešle na Gornja jezera. Kraljica je pobjesnula jer je strogo zabranila seljacima da oni ili njihove životinje prelaze na njezin teritorij. Poslala je svoje vile po pastira da ga na obali jezera smakne.

Svi stanovnici Donjih jezera morali su gledati pogubljenje kako se ne bi na isti način ogriješili o kraljičinu zabranu.

Koze su bile vrlo uznemirene, u svojoj privrženosti predosjećale su da će se njihovom gospodaru dogoditi nesreća.

U trenutku kad je kraljičin najodaniji vojnik krvnik zamahnuo sjekirom koze su ga napale. Pastir u tom metežu dade petama vjetra.

To je Crnu Kraljicu toliko razljutilo da je pozvala svoje velebitske vukove što obitavaju u najmračnijim špiljama. Naredila im je da raspore i pojedu koze.

Koze su stale bježati mostom preko Jezera bez imena. Od njihove težine most je popustio i srušio se, a sve koze su se utopile. Njihove kosti još se i danas nalaze na dnu jezera.

Seljaci su jezeru nadjenuli ime Kozjak te tako odali počast hrabrim i odanim kozama.

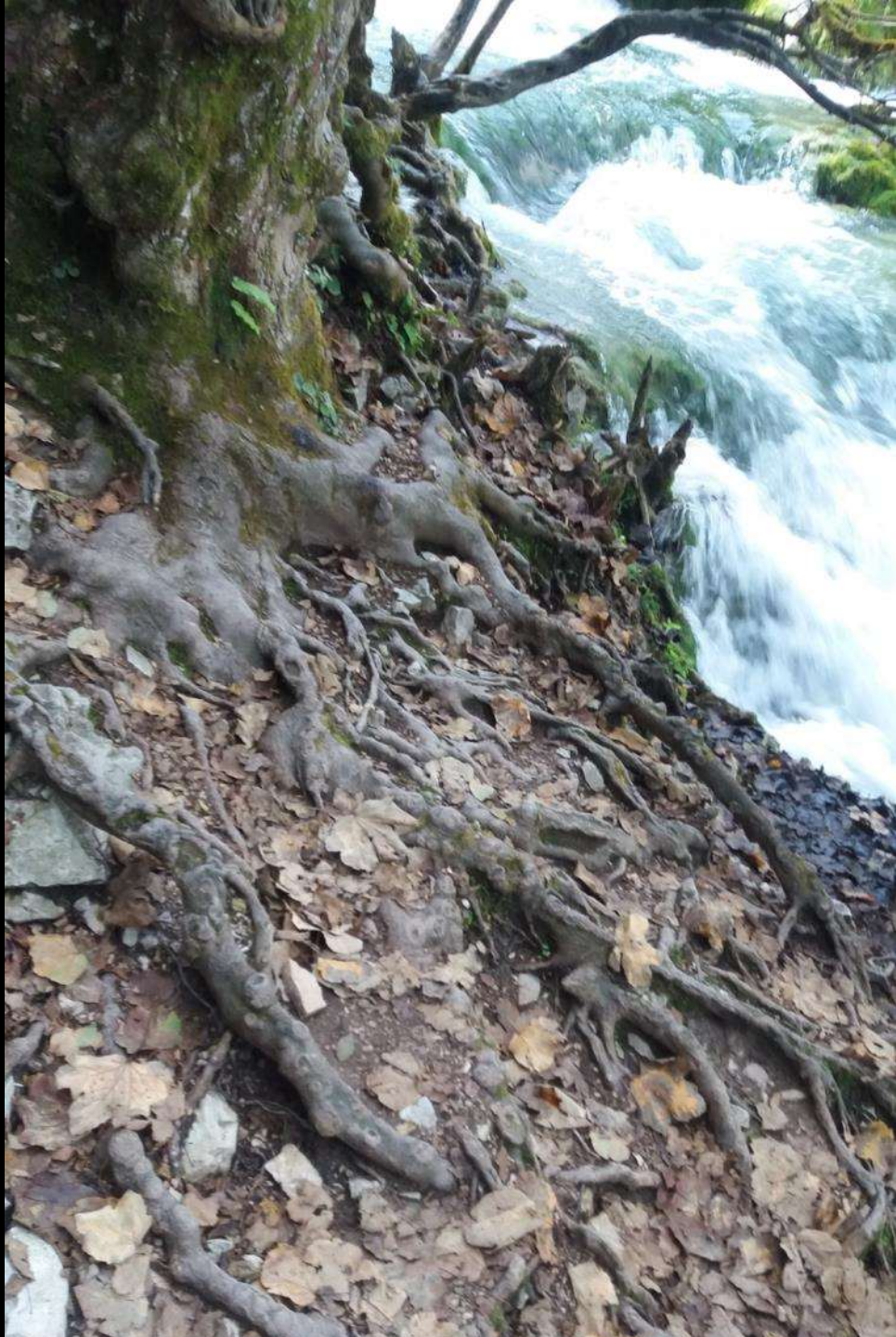

The background of the slide features a close-up view of a body of water, likely a lake or river, with a vibrant blue hue. The water's surface is textured with gentle ripples and reflects the light. In the foreground, several thin, brown tree branches are visible, adorned with lush green leaves of varying shades, some appearing slightly out of focus. The overall composition is natural and serene.

U projektu su sudjelovali:

Mandalena Mihaić

Karmela Vrandečić

Ante Petrović

Denis Martinić

Mentor:

Maja Ćapin